

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 42.

V Ljubljani, v soboto 21. februvarja 1885.

Letnik XIII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 20. februvarja.

Sodišče za potrjevanje državnozbornih volitev.

Ko so se pred nekimi leti v državnem zboru obravnavale volitve gorenje-avstrijskih velikih posestnikov, slišali so se raznoteri ugovori, in se je sedanji večini državnega zbora med drugim očitalo, da ni nepristransko ravnala, ko je omenjene volitve zavrgla. Že takrat se je po tistih razširjala misel, in mislim, tudi v zbornici sami povdarjalo, da bi bilo prav potrjevanje volitev zbornici vzeti in jo izročiti posebnemu sodišču. Grof Coronini je nedolgo potem res nameraval staviti tak predlog, pa ga je zopet opustil. Nedavno pa je prišla o tej zadevi na svitlo neka brošurica profesorja Jellineka, ki v njej obžaluje, da grof Coronini ni izvršil svojega namena. To je menda grofa pripravilo, da je na koncu večerajšnje seje državnemu zboru izročil predlog, v katerem se za potrjevanje volitev v državni zbor določuje posebno sodišče. To sodišče bi se po žrebanji izbralo iz svetovalcev najvišje, potem upravne in državne sodnije, in sicer po trije iz vsakega oddelka. Volitve, zoper ktere ni nobenega ugovora, bile bi same po sebi veljavne, volitve pa, zoper ktere se je v treh dneh po shodu državnega zbora vložil od volilcev kak protest, bi se izročile omenjenemu sodišču, katero bi imelo preiskovati, so li veljavne ali ne.

Na Angleškem in Irskem, ravno tako tudi na Švedskem volitev ne potrjujejo zbornice, ampak v ta namen pooblašene sodnije, v drugih deželah pa ravnajo tako, kakor pri nas v Avstriji, da namreč zbornice same potrjujejo ali vničujejo volitve. Ta pravica je velike vrednosti in važnega pomena, in zbornice je ne dadó rade iz rok. Zato pa tudi ni dosti upanja, da bi novi predlog v našem državnem zboru obveljal. Sicer pa mislim, da še v obravnavo ne bo prišel, ker bo zbornici za to primanjkovalo potrebnega časa. Ako se to Coroniniju in njegovim tovarišem zdi tako silno potrebno, jim skoraj ne

bode ostajalo družega, kakor da bodo v prihodnjem državnem zboru ta predlog vnovič stavili.

Warnsdorfska veleizdaja pa dr. Knotz.

Še ene reči moram omeniti, ki se je zgodila pred sklepom večerajšnje seje. Kmalu v začetku letošnjega zborovanja stavljal je bil na novo izvoljeni nemško-česki poslanec Knotz do justičnega ministra Pražaka interpelacijo, mu je li znano, da so v Česki Lipi jako surovo in nedostojno ravnali s tremi jetniki, ki so jih zaradi nekkih dogodkov v Warnsdorfu prijeli in kot veleizdajalce zaprli, potem pa na povelje cesarjevo zopet izpustili. Minister Pražak je štiri dni pozneje odgovoril, da se je z omenjenimi jetniki ravnalo kolikor mogoče lepo in prizanesljivo in da dotične pritožbe Knotzove niso resnične. Ta odgovor pa dr. Knotzu ni bil po volji, rad bi bil precej v začetku pokazal svojo poslaniško zmožnost in svoj črt do vlade, zato je predlagal, da naj se o tem ministrovem odgovoru prične razgovor, v katerem bi bil imel priliko svetu razodeti, kar mu je težilo sree. Ali večina državnega zbora mu tega veselja ni privoščila in je tako razpravo odbila. Toda mož, kakoršen je Knotz, se ne dá kar meni nič tebi nič vgnati v kozji rog. Ker mu je spodletel prvi nasvet, stavi ne dolgo potem družega, da naj se namreč omenjeni odgovor ministrov v pretres izroči posebnemu odseku. Ta reč ima kot samostalen predlog priti v razgovor, kadar se bode g. predsedniku zdelo primerno in kadar bodo druge važnejše reči pripuščale, da pride na dnevni red. Pa za orjaškega Knotza je ni važnejše reči! Naj se odloži državni proračun; naj obrtniška postava počaka; naj se pristojbinska pa socijalistična postava in severna železnica denejo na stran, ker vse to po misli Knotzovi ni nič v primeri z rečjo, ki je njemu pri srcu. Zato je večeraj, ko je g. predsednik napovedal dolgo vrsto reči, ktere se bodo obravnavale jutri, dr. Knotz zahteval, da naj na dnevni red postavi tudi njegov samostalni predlog. Dr. Smolka o tej reči ni hotel sam razsojevati, ampak je vprašal zbornico, kateri se pa Knotzov predlog ni zdel tako važen, kakor njemu, ter je zaradi tega z večino glasov

odločila, da naj Knotz še nekoliko časa potrpi, da bodo prej rešene važnejše reči. Sicer pa ravno danes listi objavljajo neki popravek okrajne sodnije v Česki Lipi, v katerem se odločno zavračajo laži, ki so se gledé omenjenih jetnikov trosile po časnikih, in v katerem se med drugim naznanja, da so se jetniki izpuščeni iz zapora pri g. predsedniku omenjene sodnije osebno zahvalili za lepo in vljudno ravnanje, ki se jim je skazovalo v ječi, in da je eden izmed njih, ki je še dijak, to zahvalo g. predsedniku ponavljal tudi še pismeno ter dostavljal, da se mu zahvaljuje tudi njegova mama. Dr. Knotz se bo toraj spekel, ako njegov predlog pride v razgovor, in se morda še sam prej ne premisli.

Vrsta obravnav.

Budgetni odsek je pretresanje letnega računa dovršil in bode danes odobril finančno postavo in najbrže tudi poročilo glavnega poročevalca dr. Mattuša. Budgetna obravnava v zbornici se bode pričela menda v četrtek 26. t. m. in bode trajala do srede meseca marca.

Obrtniški odsek bo jutri dovršil postavo o zavarovanju delavcev proti nezgodam, katero je hotel pl. Zallinger že večeraj imeti na dnevnem redu. Ko to ni šlo, prizadeva si zdaj, da bi jo zbornica v pretres vzela še pred državnim proračunom, ter danes v „Vaterlandu“ naznanja, da bi se to, kolikor ta stvar njega zadeva, vse eno še lahko zgodilo. To je pač verjetno, da bode postava pred četrtkom natisnjena in razdeljena, vendar pa je popolnoma nemogoče jo pred budgetom vzeti v pretres, ako hoče državni zbor do konca meseca marelja dovršiti državni proračun. In dotlej mora biti dognan, sicer bi se morala zopet podaljšati postava, ki vladi dovoljuje za prvo četletje po sedanji meri pobirati davke, in s koncem meseca marelja poteče. Nemogoče bi pa bilo državni proračun pred veliko nočjo rešiti, ako bi se pred njim pričel razgovor o zavarovalni postavi delavcev. Kakor sem že uni dan omenjal, je namreč ta postava jako obširna in bode njena obravnava gotovo najmanj kakih 10 sej potrebovala. Tudi jo morajo pred raz-

LISTEK.

Kaj človek skusi, ako peš na Dunaj gre.

(Dalje.)

Petnajsti dan.

To noč nas tudi še ni „strah požrl“; dokaz temu je, da — smo domú srečno prišli in še zdaj živimo vsi trije „Dunajčanje“, in tudi vsi trije še vedno „v šolo“ hočimo. Tuda ne da bi kateri preč. bralec menil, da vedno „repetiramo“ in toliko let le „eno klop ribamo“; o, kaj še! — Zdaj smo „za mizo“!

Kmalu nas pot „postavi“ v Št. Hipolit. Tukaj smo se okreščali; ogledovali in — proti domu jo vbrali. Vreme je bilo do sedaj nam še dosti milo, le nekterikrat nas je dež po kakem urno priletem in zopet odišlem viharji malo porosil; danes pa je deževalo; bilo je tudi čez in čez nebo prepreženo z oblaki. Kaj smo hoteli? — Dalje smo šli!

Na tej daljni poti nas pa v deževji doide neki voznik, ki nas je prijazno povabil, ako hočemo sesti k njemu na voz, za družčino.

„Zakaj ne!“ — „Prosimo!“ odzdravljamo možú in — urno poskačemo na voz.

Kake tri ali štiri ure (sem že nekoliko pozabil) smo se peljali; na večer, ko nas je voznik že v poznem času „stresel“ v dobri krčmi in pri prav prijaznih ljudeh, smo pač pritrjevali, da je dobro, ker smo se peljali, toda — na vozu pa ni bilo dobro.

Mož, — naš voznik, — je imel velik voz, in na vozu še večji pleten koš, ki je bil vrh tega od rude umazan, katero je mož tje v neko tovarno vozil, in zdaj se prazen vračal domú. Dež je celi čas šel, kar smo mi v tem umazanem „kurniku“ bili; tó smo po različnosti zdaj stali, zdaj sedeli, tako, da nas je vse bolelo. Radi bi bili izstopili, ali kaj smo hoteli! Noč je bila in še temna; mož nam je pravil, da tukaj ni krčme, ki bi bila nam pripravna in bi mi v nji postreženi bili. Prijazno nam potem prigovarja, da naj le potrpiamo nekoliko, ker nas hoče on pripeljati in „stresti“ pri dobrih ljudeh.

In — tako smo dalje in dalje na tem vozu „lomili“ svoje kosti. Pa — za nje še veliko nismo porajtali; so bile čvrste; le za obleko nam je bilo pri deževji v tem umazanem kurniku! — Med

potjo gledali smo, ko so ob cesti v neki tovarni izdelovali „zajčji grah“: šreteljne; videli smo v nočni tmuni, da tamkaj — nekaj neprenehoma pada iz visočine ko ognjene iskre. Radovedni — vprašamo po tej nam neznanu prikazni in ta nam je pojasnil, da delajo tamkaj šreteljne, ki vsi ognjeni še, padajo v globočino, v vodo, kjer se ohladé in se ne sprijemajo skupaj. Da bi bili pa mi sami šli po noči tjakaj in ogledali ono prikazen, ne vem, če . . . ne bi bil jaz malo cvrinal; me je preveč vstrašil oni — mož v Laksenburgu.

Kakor sem rekel, nas je ta mož že pozno v noč „stresel“ iz svojega „čebelnjaka“ v krčmi in sicer v „Marktl-nu“. Komaj je mož vstavil svoje konjiče (oh! ko bi bil oni mož vedel, kdo se peljá! — ali! kaj bi bilo, ko bi bil on mene iz voza „posadil“ — pred voz!) — že pred krčmo zakliče in — hišnemu očetu priporoči nas tri ter prosi „für die Burschen“ kaj dobrega.

Naj še povem, da je bila ta vožnja v črnem košu naša edina vožnja na vsem potovanju.

Več ljudi je bilo še v hiši, ki so se „sušili“ od zunaj in od znotraj; tem se pridružimo še mi in sedemo za mizo pri vratih. Mlada ženska nas

pravo v državnem zboru pretresati še posamezni klubi, da bodo videli, ji morejo pritrđiti ali ne. Zato pač ne more biti drugače, kakor da pride v zbornico še le po državnem proračunu.

Misel, da bo državni zbor sklenjen že pred veliko nočjo, čedalje bolj gine. Zbornica poslancev imela bo dotlej samo s proračunom in zavarovalno postavo dovolj opraviti. Razun tega ima priti na vrsto pogodba s severno železnico, pristojbinka postava in postava zoper anarhiste. Gledé severne železnice je pododsek dovršil svoje delo, in sedaj bodo razni klubi pretresali njegove nasvete, da bodo videli, je li mogoče in prav jim pritrđiti ali ne. Hohenwartov klub bode imel v ta namen v nedeljo 22. t. m. sejo, h kateri so bili telegrafično poklicani vsi poslanci, ki jih še ni na Dunaji. O pristojbinski postavi so tudi pisali vladni listi, da vsled Ruffovega predloga ni še pokopana, ampak pride vendar le še letos zopet pred zbornico.

Naj pri tej priliki omenjam čudne logike, ki sem jo našel v „Slov. Narodu“. V članku „politična pepelnica“ hudo prijema „nemške klerikalce“, pri katerih se ni nahajalo toliko hvaležnosti in priznanja za desnico in vlado, da bi bili odvrnili parlamentno situvacijo, ki je sedaj na veliko veselje in reklamo našega nemštva posledica izdajskega (!) klerikalno-nemškega postopanja. In kaj so storili ti nemški klerikalci, da jim „Narod“ očita izdajalstvo, češ, da so vskočili iz desnice ter ji z levice in v prid levice napravili poraz? Stavili so predlog, kteremu je pritrđila tudi leвица, da naj se pristojbinka postava še enkrat izroči finančnemu odseku v pretres. „Slov. Narod“ je oostro obsojeval pristojbinsko postavo in ako se prav spominjam, dr. Gregoriča, ki ga je bil dobro zavrnil gosp. Obreza v „Slovenec“, nekako tolašil s tem, da je Liechtensteinov klub sklenil glasovati zoper pristojbinsko postavo. Ako je pristojbinska postava res tako huda žrtev na novcih, kakor je trdil tedaj „Narod“ in zopet trdi v omenjenemu članku, ako je bilo „Slov. Narodu“ všeč, ko se je Liechtensteinov klub protivil tej postavi in se je na to nasprotovanje radostno skliceval v potrjenje svojega mnenja, kako mora sedaj v tako silen greh šteti nemškim klerikalcem, da so ostali pri tedanjem svojem sklepu, ki je bil „Narodu“ tolikanj po volji, in jim celó očitati izdajalstvo? Ali bi ne bilo marveč dosledno, da bi bil „Narod“ pohvalil omenjene poslance, ki so s svojo odločnostjo podrli pristojbinsko postavo, koja se zdi njemu tolikanj škodljiva in „odiosna“?

Toda pustimo to in vrnimo se nazaj k svojemu predmetu. Rekel sem, da bo nemogoče do velike noči vse skleniti, kar se še namerava. In ko bi tudi zbornica poslancev s podvojenim trudom res vse to dognala do 26. marca, bi nikakor tega dotlej ne mogla zmagati gospodska zbornica. Ne smemo pa s pred oči spustiti, da je letošnje zasedanje zadnje, da bode z njim državni zbor sklenjen, in sicer po dosedanji navadi sklenjen slovesno od cesarja samega s prestolnim govorom. To se pa ne more zgoditi, dokler gospodska zbornica ne dovrši svojega dela, kar se bode pa moglo zgoditi še le po veliki noči. Ko bi toraj zbornica poslancev res tudi vse svoje glavne predloge rešila, se bodo morali poslanci vendar le še po veliki noči vrniti

na Dunaj, ako za drugega ne, pa vsaj zato, da se vdeležijo slovesnega sklepa.

Preveč praznujemo in premalo.

(Dalje.)

Hvalno, koristno in potrebno je človeku, da gré zdaj pa zdaj v družbo svojih prijateljev. Tamkaj si odpočije na telesu in duši, spozná mišljenje svojih tovarišev, se od njih navzame marsikaj dobrega in zvé to in ono, česar mu je treba za življenje. Ako človek tako družčino v prvi meri porabi, vrne se domov okrepean, bi dejal, po telesi in duši, da mu gré potem vse trikrat hitreje izpod rok. Pravijo pa modri ljudje, da tudi dobrega preveč ni dobro. In istina je to, dasi tudi gorjupa. Zahajati v družčino med prijatelje bodisi v kako zasebno hišo, bodisi v javne dvorane ali pod milo nebo, nihče ne more reči, da je kaj slabega samo ob sebi. S tako družbo družiš lahko tudi kako veselico, slavnost ali „praznik“. To je še vse dobro — dokler ne potrkaajo na vrata vprašanja: kako? kedaj? dokle? kolikrat? Vratarju, ki pride tem vprašanjem odperat vrata v tako družbo, nasadé ti mali nadležnejši očale, ki mu pokažejo tamkaj oni strup, kterega sem ravnokar omenil. Pridsedši h kakovi takovi veselici človek v prvem hipu zakliče: ti se pa že lahko veselé, ti! Ali ko jih še gledaš, oglasi se ti nekdo in pravi: veselé se že lahko, toda — kako? Saj veselje Kristus sam priporoča ljudem in ker je On govoril vsem, tudi veselje vsem priporoča, se vé, da ne vsakega veselja. To je prav naravno. Veselje ni nič drugega kakor neki prijetni dušni vžitek zaradi kaj dobrega, bodisi, da je to sedanje, prihodnje ali tudi preteklo. Dobro je pa navadno nekaj subjektivnega, vsaj kakor se rabi ta pojem v življenji. Zato se zdi lahko kaka reč enemu dobra, drugemu pa ne. Prvi ima od nje prijeten dušni vžitek, drugi ne. Ko bi se drugi delal, da ima tak vžitek, bi moral zatajiti samega sebe, odbaciti svoj značaj, svoj lastnijo, postati sam sebi izdajica. Družbe pri veselilih in slavnostih so tudi neko tako dobro, ki ni vsakemu dobro ali vsaj ne v isti meri. Zarad tega pa tudi ne more to dobro vsem prijetnega ali vsaj enako prijetnega vžitka dajati. Z drugimi besedami: Ena in ista veselica ali tudi njena sestra slavnost ne more biti veselica vsem različnim ljudem.

Vrniva se zdaj s tem sklepom v kako dvorano, kjer je napovedana po časnikih in vabilih veselica. Ko bi kdo šel med to veselico po dvorani in vsacega gosta poprašal, kaj je, napravil bi si lahko veliko lestvico in ne da bi komu skrivil kak las, del na vsak klin enega gosta. Začel bi, recimo, s čevljarji, potem pa nadaljeval s krojači, mesarji . . . tiskarji, časnikarji . . . trgovci . . . pri uradnikih bi se lestvica končala. Ali to ne nasprotuje prejšnjemu „sklepu“? Ne, ampak ga še krepko podpira. Pri tej veselici so res različni gostje, ali ker čutijo, da je istina, kar sem ravnokar dejal, skušajo se vesti, kakor bivsi imeli oni „prijetni vžitek“, in da bi prevarili še druge, odpravljajo vnanjo razliko — v tem, da si napravijo tako obleko, kakor jo imajo oni, za ktere je ta veselica res veselica. To pa

stane novcev in pa vzame človeku pravo lastnijo, da potem ne pozná več samega sebe, ampak se stavi v spored z ljudmi, kterih s svojimi močmi ne more dohajati. Ako je dovoljena primera, zdi se mi tak človek podoben slabotnemu konju, ki bi se hotel skušati s čvrstim, čilim vrancom. Deni na oba srebrno opravo in vprezi pred kočijo. Nekaj časa bosta tekla oba, ali kmalu bo slabejši opešal in potem ga bo moral čvrstejši vleči. Ko bi pa pripravil slabotnemu konju, slabotnega, čvrstemu pa čvrstega: bi oba para lahko sebi in svojim močem primerno opravljala službo. Ako to obrneš na one različne goste, vidiš, da „slabotni“ po veselilih res potrebuje podpore „čvrstejših“. Ako bi pa slabotni, t. j. nižej na klinih one lestve stoječi sami za-se napravili primerno veselico, bi od nje lahko imeli prijeten vžitek in bi jim ne bilo treba potem iskati pomoči. Ni tedaj prav, da se ljudje ravnajo po veselilih, ampak veselice se morajo po ljudeh — ljudje, ki hočejo imeti veselico, umeriti jih morajo po sebi. Le tako imajo od njih pravi vžitek ob veselili in se jih z veseljem spominjajo po veselici ter ni treba z žalostnim srcem gledati v prazno shrabico, ki je namenjena papirju ali srebu s cesarsko podobo . . . Sicer pa mu ogrené vsaj za nekaj časa življenje, ali so — mu strup . . .

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 21. februarja.

Notranje dežele.

C. kr. deleg. okrajna sodnija Neubau na Dunaji je tožbo *Dunajskega mesta proti tramvaju* zaradi zgradbe novih prog zavrnila z opazko, da okrajna sodnija ni pooblastena za razsodbo takih zadev. Tu imate toraj tri názore. Najvišji sodni dvor je priznal tramvaju pravico in je Dunajsko občino obsodil; okrajna sodnija v Leopoldstadtu pravi, da ima zopet Dunajska občina prav in da je krivica na tramvajevi strani, in sedaj pa še tretja, okrajna sodnija Neubau, ki pravi da to ne spada v njeno področje. Ali to ne kaže, da naši postavni paragrafi niso, kakor bi morali biti! Po naših nemerodajnih mislih morala bi se vsaka postava tako glasniti, da bi ne bilo treba doktorata za to, da bi jo človek prav razumil, temveč da bi tudi priprost človek prebravši jo lahko rekel, tako-le je in pa nič drugače, postava tako veleva. A postavave so večinoma od doktorjev skovane, tako narejene, da se marsikteri skoraj vsaki, da dvojen pomen podtikati. In od tođ tožbe brez konca in kraja, stroški in revščina. Postava bodi jasna in določna, potem bi imel vsak zaupanje do nje in vedel se bode tudi škode varovati.

Dunajskem učiteljem se je že primerilo, da jih je sodnija obsodila zaradi tega, ker so posebno neubogljive in spridene otroke, pri kterih že dobra beseda ni nič več izdala, pokorili s šibo. Ker pa tako postopanje od strani sodnije šolske discipline nezmerno krha, vložili bodo Dunajski učitelji prošnjo, da naj se iz šolske postavave odpravi § 24., ki prepoveduje v šoli šibo. — Svet je okrogel, vse to je že tu bilo; vse pa, kar je nekaj bilo, tudi ni bilo slabo.

Isjemni stan za južno Dalmacijo v Kotorski boki podaljšal se bo še za eno leto, t. j., do Kresa leta 1886. Vzrok temu podaljšanju je, da 132 hudodelecev, večinoma roparjev in morilcev, ki so

ogovori, in izprašuje o tem in onem; mi pa njo vprašujemo, če nam bode zamogla postreči z malo večerjo, naj si že bode kakoršnakoli. Dobro se spominjam, da nam je bila naštelja dokaj jedi; večinoma so nam bile znane; ena pa je imela nenavadno ime, kterega si v prvem trenutku še zapomnili nismo.

Slednjič pravim: „Ne zamerite! Prosim, prinesite nam tiste jedi, ktero ste v prvo imenovali!“ —

In zdaj se nam ona prijazno nasmeja, češ: „Vi morate pa od daleč biti, ker ne poznate te jedi, ona se imenuje po našem „saure pajžerl“ in je pri nas jako ljubljena jed!“

Deklica smukne skozi vrata v kuhinjo. Kmalom se vrne in prinese ter pred nas postavi „saure pajžerl“. Začuden in oveseljen ogledamo pred seboj „čedno“ merico te jedi.

Ta jed je bila v resnici dobra; nam lačnim, se vé, — prav dobra; bila je namreč drobno izrezana telečja drobovina in okisana. Še sedaj-le bi jo jedel! Saj sem jo pa tudi že večkrat pozneje!

Tem dobrim „pajžerli“ smo pa potem tudi mi postregli; malo „zalili“ smo jih; zoper navado smo

ga ta večer dve merici, to je: en bokal, pospravili; češ: „bodemo pa jutri vode malo več!“ — in dolgo smo se razgovarjali z onimi domačimi, ko so še hišna mati potem sedli k nam za mizo.

Po večerji gremo spat. Po prostorni véži nas peljajo na dvorišče; tukaj je stala neka druga hiša; v to hišo nas peljajo v prvo nadstropje, in tukaj v sobo.

„Oho!“ zakličemo, — „v šoli! kaj bodemo v šoli spali?“

Bilo je namreč v tej sobi razun postelj več stolov in tak „kateder“, kakoršnega smo imeli v naši šoli. Ko smo malo plašljivo si vse ogledali, smo se vlegli k mirnemu in potrebnemu počitku.

(Dalje prih.)

Pisma iz tujine.

I.

(Konec.)

V Nemcih je malo skupnega življenja, vsak je samo sam za-se ter se ne briga niti za najbližnjega soseda. Vsled tega je med njimi tudi prav malo

„narodnega blaga“. Tudi gostoljubnosti ni, kajti gostoljubnost se neguje samo v zajemnem življenji, zato je ona pri Slovanih doma.

Kakor razvidite, (da tudi o sebi kaj povem), bivam na tujem, med Nemci, in sicer med trdimi Nemci. Pišem vam to pismo, gosp. vrednik, in ako Bog dá, popišem jih še več, da vam izrazim svoje misli ter izrečem tu in tam kakšen совет, in sicer o naših domačih razmerah, ktere tudi na tuji zemlji zvesto spremljam, tako, da morem misliti, da živim še vedno enako dobro z vami. Ne mislite pa, da hočem biti neskromen, ter se postaviti od vsega začetka na kakšno tako stališče, raz kterega se dajejo mnogozavestno dobri in cenjeni советi. Ne tako, ne. Vse drugače mislim Vam pisati svoja pisma s tujega. K „Slovenec“ hočem namreč hoditi „v vas“, vsaj prostore imate lepe in posebno tu pod črto se mi kaj dobro dopade. Vpijanljivih pijáč v svojih prostorih ne točite, vsaj sem že tolikrat čital v vašem vojskovanji proti žganju, da sem vam jaz in z menoj gotovo vsak za naš narod dobro misleč rodoljub iz vsega srca hvaležen. Kozarec vode toraj onemu, kdor je žejen, tako kakor je delal general Skobelev o svoji napitnici. Sedaj je treba preskrbeti še kakšno lahko

svoja hudodelstva doprinesli ob času poslednjega ustanka, še zdaj niso dobili. Pobegnili so bili, kamor so mogli, v Črno goru, Srbijo, Albanijo itd. Sodnija se nadja, da jih kmalo dobi, kolikor je še živih. Ko bi dotlej, da jih dobijo, izjemni stan ne bil več v ljuven, prišli bi pred porotnike in bili bi že iz samega strahu oprosteni, ter bi se porotniki prav nič na to ne ozirali ali so hudodelci v resnici krivi ali ne, ker bi se bali groznega maščevanja, krvnega maščevanja, katero se v Dalmaciji še do današnjega dne ni dalo popolno zatreti. Teh misli niso ne le vse okrajne in okrožne sodnije, temveč ste se tako izrekla tudi deželna sodnija in apelacijski ali prizivni dvor v Zadru. Prav v enakem smislu je izjava najvišjega sodnega dvora. Na podlagi teh priporočil se bo toraj izjemi stan za one kraje še podaljšal za celo leto, kar je popolnoma v redu, kajti tisti ljudje so večinoma brezvestni strahovalci, ki hočejo z dolgocevno puško Dalmacijo vladati. Pokazati se jim mora, da so za vladanje druge glave vstvarjene.

V Budapeštu so v silni zadregi, kako bi se gledé preosnove zbornice velikašev v zgorjjo državno zbornico zedinili, ker imajo tolikanj načrtov, kolikor je strank. Zato so se odločili za konferenco, v kateri se bode določilo postopanje v tem vprašanji, po katerem hočejo potem preosnovo izvršiti.

Vnanje države.

Na Srbskem pravijo, da je jel drugačen veter pihati. Na kralja je odločilna narodova politika tolikanj pritiskati jela, da je svojo avstro-ljubno politiko opustiti moral in se je jel zopet Rusom približevati. Vse to, pravijo, da dela strah pred Bolgari, ki so macedonske Slovane, kamor imajo vsi srbski politiki svoje oči že zdavnej vrpe, za svoje brate oklicali. Bolgare so pa k temu činu menda zopet Rusi našuntali. Da bi toraj srbska politika na razširjenje proti jugu ne razpadla, pritisnili so ondašnji Veliko-Srbi na kralja, da naj se z vso močjo zopet Rusije oklene, ako neče, da ga Bolgari spodrinejo. Milan se nadja pri caru še vedno toliko opraviti, da bo ondi Bolgare nadkrilil in da se bo z ruskim privoljenjem brez strahu proti jugozapadu s svojim kraljestvom pomikati smel.

V Berolinu še vedno niso edini, ktere proge da se bodo po morji za inostransko trgovino določile. Sedaj se čuje, da so Trst popolnoma iz računa spustili, sedaj spet završi novica, da so se odločili le za avstralske proge in za Afriko. Najnovejši telegram iz Berolina prinesel je včeraj vest, da se na Trst ni pozabilo in ga mislijo v poštev jemati pri pomorski črti Brindisi-Aleksandrija, ktera se bo toraj do konca Adrije podaljšala.

V angleški zgornji zbornici je lord Granville izrekel nado, da bo *egiptovskih homatij* na finančnem stališču kmalo konec; politike se bo pa Angleška tudi še nadalje strogo dosedanje držala, le se bo Wolseley popolnoma prostost dovolila, in se mu bo vse potrdilo, kar bo vkrnil. Ob enem se mu je pa naročilo, da naj skuša na ta ali na drugi način Mahdija uničiti. Sicer so se pa angleški vojaki vmikati začeli najprvo do Gakdula in pojdejo morda še celó do Morarvi, kjer bodo vsaj zadosti vode imeli. Princ Hasan ne prevzame zapovedništva pri egiptovski konjici, za kar so ga bili od začetka odločili, temveč pojde z Wolseleyem za civilnega komisarja, ki bo imel ob enem vso oblast čez mudirje po Sudanu. Smešno! Angležev tudi Chartum še ni spametoval in kakor je iz vsega razvidno, se tudi še ni nadjati, da bi jih tako kmalo pamet srečala. Ves Sudan je proti njim in za Mahdijem dere, Angleži pa že političnega komisarja s seboj jemljejo, ki naj bi ondi čez mudirje gospodaril, kjer še sami niso gospodarji. Prej morajo Sudan dobiti, potem naj mu še le gospodarja preskrbje. Ako pa, kakor Granville pravi, pri dose-

danji politiki ostanejo, najbrž Sudana ne bodo več videli, še manj pa si ga pridobili. S trmastim človekom je pač križ, toda Mahdi jih zná zbrihtati.

Kongiška konferenca podobna bo že skoraj Sisifovi skali. Bolj ko jo delegatje pospešujejo, več se jim dela kaže. Sedaj se nekaj čuje, da bi bilo že vse dokončano, toda brez vsega zadržka pa stvar še vendar ni! Vse so že dognali, še celó trmoglave Portugalce privedli so že do spoznanja, kar je nekdo sprožil še jako imenitno in pomenljivo vprašanje, kaj pa tedaj, ako bi se ob Kongu naseljene velesile med seboj sprle in ima ena ali več tistih že doma z vojno opraviti? To je vprašanje, ki nima še splošnega potrdila, če tudi je že določeno. Določeno je namreč na ta način, da, kedar bi se dve velesile ob Kongu med seboj sprli in je ena tistih doma v vojsko zapletena, se obe tako dolgo boju odpoveste in po mirnem potu poravnate, dokler se ena ali druga država iz vojske doma ne izmota. Sploh se bo pa konferenca zaključila konec tega meseca, kajti razun nekterih formalnosti je vse v najlepšem redu rešeno, določeno in podpisano.

Odkar je padel Chartum, Mahdijevcem greben čudovito raste. Tako so že preširni postali, da so govorice raznesli, da če jih Angleži ne bodo kmalo napadli, bode Mahdi sam Angleže zgrabil. Da so bili dobro tepeni pri vodnjaku Abuklea pri Metamehu in najposlednjič pri Herbekanu, pravijo, je kaj čisto navadnega; kar se je tudi Napoleonu I. prigodilo, naj bi se toraj Mahdiju ne. Zbirati so se jeli vsi rodovi in celó tisti so se jeli polagoma približevati Mahdiju, ki so bili tako dolgo Angležem prijazni, dokler je bil Chartum v angleških rokah. Da se poslednji ne družijo z Mahdijem iz sočutstva ali pravega prijateljstva je očitno, pač pak nekteri iz strahu pred njim, drugi zopet iz dobičkarije, ker se nadjajo v angleškem in laškem taboru bogatega plena. Kdo se bo opek, pokazala bo bodočnost, kolikor pa dosedanje skušnje kažejo, pa z gotovostjo lahko rečemo, da, če bodo Angleži po dosedanem načinu skušali Sudana polastiti se, se ga svoj živ dan ne bodo, pač pa bodo tolikokrat tepeni, kolikorkrat se bodo ravno z Mahdijem sprijeli. Pomisliti je treba, da je Mahdi novačenje ravno kar iz novega zaukazal, in se že s 50.000 možmi Metamehu bliža, in da so njegovi ljudje ondi po tistih krajih doma, toraj z veliko manjšo težavo vojne nadloge prenašajo, kakor pa angleški vojaki. Angleži bodo ondi le s silno veliko močjo gospodarji postati zamogli; ali tista pa mora toliko ština biti, da bodo Mahdija in Osmana Digma kar strli!

Izvirni dopisi.

Z Dunaja, 20. februarja. (Konferenca škofov)
pričela se je včeraj ob desetih dopoldne v dvorani nadškofijske palače Dunajske pod predsedništvom kardinala Schwarzenberga. K tej konferenci so prišli skoraj vsi škofje avstrijski, kar jih pa ni moglo priti osebnó, poslali so svoje namestnike. Obravnave so tajne in morajo tajne ostati, zato ne morem o njih nič poročati. Da veljajo v prvi vrsti duhovenski kongrui, vé se samo po sebi; gledé drugih reči pišejo danes nekteri tukajšnji listi, da bodo pretresali tudi vstanovitev katoliškega vseučilišča. Mogoče je to, morda tudi verjetno, vendar pa nihče ne more vedeti, kaj bodo naši škofje še obravnavali. V današnjih liberalnih listih nahajamo tudi imena sim došlih škofov; toda nečem jih ponavljati, ker se mi ne zdé zanesljiva. Tako n. pr. stoji za Gorico v omenjenem imeniku še zmirom dr. Golmajer. Liberalni listi so toraj pozabili, da

je Golmajer že zdavnej umrl, ter so se držali prav po hlapčevsko kakkega starega šematizma. Tudi to se ne vé, koliko časa bodo trajale razprave; vendar pa utegnejo škofje, ki so udje gospodske zbornice, do torka ostati na Dunaju in se omenjenega dné vdeležiti seje gospodske zbornice, pri kateri pride v prvem branji duhovenska kongrua na vrsto. Morda bodo že takrat izrazili svoja načela in povdarjali svoje stališče. Knez in škof Ljubljanski bodo pri omenjeni seji vprvič sprejeti v gospodsko zbornico ter storili svojo obljubo.

Iz Rake, 18. februarja. Dne 20. januarja t. l. je bil požar vpepelil Francu Metelku v Dolenjivasi pri Raki 6 malih gospodarskih poslopij. Bila so ta poslopja zavarovana pri „Concordiji“ za 300 gld. Celi znesek je 6. februarja izplačal glavni zastopnik g. Valentinčič. To je že drugi slučaj, da se je ta zavarovalnica izkazala kot natančna povrniteljica škode, toraj zasluži toplo pohvalo in priporočbo.

Vina imamo še mnogo za prodaj, a kupeev ni. Pridite toraj ponj, blago ni preslabo in cena mu je nizka, vedro se cení 5—6 gld.

Naše slovstvo.

Družba sv. Mohorja.

Družba sv. Mohorja nam je, kakor več let že, podala tudi za leto 1884 šestero lepih knjig. Kritiki, ki so se posamno oglašili po raznih listih so se večidel pohvalno izrekli o knjigah in radostno omenili vidnega vsestranskega napredka pri slavni naši družbi. V „Slovencu“ smo zastoj pričakovali skupne ocene izdanih knjig; edino le „Slovenski Pravniki“ Tavčarjev omenil je vrlí M. Torkar v kratkem dopisu. Sedaj, se vé, da se je že dan nagnil — pišemo že l. 1885 — ni me toraj misel ocenjevati družbenih knjig, posebno, ker sem si stavil s temi vrsticami drugo nalogo. Dvoje, troje besed o knjigah bo pa morda tudi še sedaj ob pravem času. „Življenje Marije in sv. Jožefa“ nam poda družba v 3. snopiču. Tu nam razlaga pisatelj s posebnim ozirom na Marijo in sv. Jožefa lepe praznike: Novo leto, sl. Imena Jezusovega, razglasčenja Gospodovega, Svečnico, omenja velike žalosti staršev Gospodovih ko sta bežala v Egipt in pozneje, ko sta izgubila Sina, ki jima je bil zopet najden — pokoren. V V. oddelku opisuje Marijo vdovo mater bolečin; v VI. delu preslavlja Marijo v nebo vzeto: njeno čast in slavo v nebesih, kjer nas revnih zemljanov ne pozabi. S 3. snopičem sklence pisatelj življenjepisa Marijin in Jožefov, poda na koncu razgledno kazalo in omeni tudi virov, iz katerih je zajemal za svojo snov; viri so mu bili z večine nemški; izmed slovenskih imenuje: Jeranov: Popotovanje v sv. deželo in Kocijančičevo Kristusovo življenje. O zadnjem tem snopiču nam je opomniti, da opazke prejšnjih let o tem delu niso bile brez vspeha; obširna tvarina, v kateri se je čitatelju bati, da bi se ne izgubil, se je primerno okrajšala, kar knjigo kaže bolj pregledno ter ji je zato na veliko korist. Tudi jezik je v tem zvezku pravilen in vidi se, da se je pisatelj zato letos prizadeval toliko bolj vestno, kolikor je zaradi obile tvarine prej premalo pozornosti obrnil na to bistveno reč. — Pisatelj sklence I. del želeč, naj Marija in Jožef milostno blagoslovita njegovo delo,

delo, da si bomo čas kraté vendar kaj prislužili. S časom štediti so nas Angleži priučili s svojim „čas je zlato“. Kar sem na tujem, naši telefoni še ne nesó glasú v daljavo s stotinami kilometrov, treba je toraj meni, da vam pišem in vam v krogu zbranim, da vam kdo čita, vsi drugi lahko samo poslušajo — in zraven kaj delajo. Recimo koj, da naj ženske nogovice, moški pa slamnike pletó. Meni pošljajte, g. vrednik, za plačilo svojega „Slovenca“, čitalec naj pa vodo pije. Glejte, tako bomo kar z lahka in mimogredé negovali domačo zabavo, domače slovstvo in domačo obrt. Ker smo že pri obrti, naj tudi opomnim, da se o tem predmetu lahko še posebej pomenimo in da mi je moč ravno vsled tega, ker bivam na tujem in primerjam obrtnost tu in obrtnost pri nas, marsikaj opaziti in morebiti tudi nasvetovati.

Danes vendar nočem še nikalih posebnih svetov podajati, vsaj sem še le pri prvem svojem pismu, samo po društvu, kterege bi si rad privabil, se hočem še malo ozreti.

Kdor pisma piše tudi odgovora pričakuje. Kako dobro bi se meni zdelo, ako ne bi ostal s svojimi pismi sam, temveč bi se odzval zdaj ta,

zdaj oni iz onega in tega kraja in bi skrbeli za svoje zabavne večere od vseh strani in vzajemno. Namenil sem se pisati vsak mesec po enkrat, tako da bi bilo mojih pisem za to leto za dvanajst večerov, kakor nas je doktor Junius tudi dvanajst večerov prav izvrstno s svojimi temeljitimi razpravami zabaval. Potem bi prišli odgovori in morebiti zopet nova pisma in novo gradivo tudi nova zabava. Pri tej priliki sem se še ene primere domislil. Novinarstvo v primeri k lepemu slovstvu je ravno to, kar je večerno delo pri našem vasovanju k podnevnemu delu na polji in listek ima zopet to biti, kar je klopčič pletarici ali slama kitarju. Reč zamotana — ali razmotana in spleta, daje nogovico — besede v listku pa, če še tako zamotane vendar ne smejo biti brez vodilnih misli, tako, da si lahko iz njih pojme in dobre sklepe spletaš. Če sem primerjal tvarino časniškega listka s slamo, nočem reči, da ima ta tvarina tudi prazna kakor slama biti, ali zveržena v kito, naj ima svoj koristen namen, kakor ga ima slamnata kita v slamniku, ki nam senco daje.

Moja kita je za danes skoro dogotovljena. Ne vem, če jo bo za slamník. Ali če prav jo za slamník ni, za kaj okroglega naj jo pa le bo. Pri vsaki

okrogli reči pa je treba, da se konec z začetkom strinja. Zato je meni končati z našim narodnim blagom in s spreminjajočimi se časi, potem z našim ukaželjnim ljudstvom in se ve da s svojim pismom, katero bote čitali pri vasovanju v „Slovenčevih“ prostorih, štrene razmotavajoč in slamnate kite pletóč. Da vam tudi jaz svoj klopčič razmotam, pravim: ako si naše ljudstvo tudi pisma piše, kakor sem jaz vas poprosil, da bi si jih, potem nam je, ker so se časi spremenili, tudi v teh pismih narodnega blaga iskati. Se ve da ga išči, kdor ima priliko. Meni ga je bilo nekoliko; kar sem se pri tem naučil, podajem vam zopet, zato končujem: Zdaj pa vam podam svojo desno roko čez bribe in doline, list svoj pa izročim drobni tičici, da vam ga ponese čez gore in planine, leteč noč in dan in izročivši ga vam pové, da ostanem zvest sin svojega milega naroda do mrzlega groba. Da ste mi zdravi!

Vaš

Rožanski.

Nižeavstrijsko, meseca februarja 1885.

da bi, pisano Bogu na čast, po nju priprošnji rodilo obilo sadu v sreih vernih čitateljev slovenskih. Jaz pa završim te vrstice želež pisatelju ljubega zdravja, da bi duševno in telesno krepak nadaljeval in končal, kar je začel z obilnim trudom; a upajmo, da s toliko večim uspehom!

O „Cecilije“ drugem delu se strokovnjaki strinjajo v hvali priznanji; meni nevesčaku v glasbi ni besede o knjige vrednosti. Menim pa, da ta knjiga nekako posreduje med krajevci: onim, ki nimajo dobre besede za Cecilijance, ker se boje, da bi jim ne izpodrinili domačega petja iz svetišč, knjiga kaže, da Cecilijanci niso tako strašni; ultra-Cecilijancem pa kaže, po katerem potu jim je mogoče brez vriša s tihim vztrajnim delovanjem zboljšati pokvarjeni okus ljudi in prostor prirediti pravemu cerkvenemu petju pri službi božji; „Cecilija“ kaže, da je njen namen: doseči dostojno cerkveno petje, ne pa latinsko petje. To pa je mogoče le zlagoma, počasi, previdno in z združenimi močmi. Nedavno sem bral o tej zadevi nekaj, zdi se mi, prav zdravih nazorov. Muzika, pravi Weiss v knjigi: „Apologie des Christentums“, je med najstarejšimi umetnostmi, posebno primerjena človekovi naturi, ki razodeva svojo moč tudi pri najbolj surovih ljudeh, do katerih druge umetnosti nimajo nobenega vpliva; med vsemi umetnostmi pa je ona tudi najbolj nevarna, ker je najbolj čutna, ki posebno vpliva na niže početne organe telesne; zato treba velike previdnosti in zatajevanja, da se ohrani v pravih mejah, da ne budi prenostranske domišljije, ki v istinitem svetu ne najde primerne prostora in zato človeka stori občutljivega, trmoglavega in nedružnega sanjača.

(Dalje prih.)

Domače novice.

(Gg. Ljubljanski bogoslovci) so dobili od prevz. škofa J. Strossmayer-ja sledeči odgovor na njihovo častitanje o priliki sedemdesetletnice slavnega pastirja in Jugoslovana:

Častna gospodo!

Mladi moji prijatelji!

Liepa Vam hvala na srdačno čestitei, koju mi prigodom moje sedemdesetgodisnjice poslati izvoljeste. Mislim, da čete mi vjerovati, kada Vam rečem, da mi je ona vele ugodna bila, jer dolazi od tako častite mladježi, koja se za rana uči uz Boga ljubiti i narod svoj. Meni su braća Slovenci vele mili, a navlastito neumorni svečeniči Slovenije, koji s ponosom mogu gledati na svoj rad; jer samo njihovim trudom je slovenski puk probudjen i posvjatljen. Početek je učinjen — propasti nečemo.

Da ste mi od vsega srca pozdravljeni i Bogom blagoslovljeni!

Vaš prijatelj

Strossmayer, biskup.

U Djakovaru, dne 18. veljače 1885.

(Za uboge) pustila je presvitla cesarica pri odhodu iz Miramara nekaj denarja pri c. kr. namestništvu v Trstu z izrečeno željo, da naj se taisti razdeli med reveže iz Grljana, Proseka, Kontovelja in Barkovelj, po nasvetu ondašnjih gg. duhovnikov. Kakor ravno čujemo, se bode sedaj razdelila polovica, t. j. 100 gold.

(Saje so se vnele) danes popoldne ob $\frac{1}{2}$ 2, uri v Kolodvorskih ulicah št. 11. — Dimnikar in domači so pogasili ogenj prej ko so prihiteli ognjegasci pod vodstvom g. Ahčina.

(Seljanke) z Gorenjskega, kakor jih je risal Dunajski akedemični slikar Alfons, se vidijo v Bambergovih knjigarni v „Zvezdi“.

(Ubili so) pri Trzinu kmetiškega fanta Karola Gregorca, ki je z drugimi fanti vred iz Domžal pijan proti domu šel. Napadli so te fante trije Stobenci, posestnik France Habjan, njegov sin Nace in pa ondašnji fant Jože Jesetnikar, nekaj družih kmetiških fantov jim je pa menda kar po tihem pomagalo.

(Nepazljiv človek) sme se po vsi pravici imenovati železnični delavec Andrej Baraga iz Mednega, kterega je na 14. t. m. vlak državne železnice zgrabil v tistem trenutku, ko je ravno mislil železnico prestopiti in ga je s strto nogo v jarek zavalil.

(Velečast. g. Gajšek), kn.-šk. duhovni svetovalec in župnik na Dobrni, postal je dekan.

(Za obletnico izvolitve sv. Očeta) Leona XIII. vladarjem katoliške cerkve je škofijska synoda v Ma-

riboru leta 1883 določila, da se v Lavantski škofiji ta spomin kolikor toliko slovesno obhaja v stolnici dne 20. februarja kakor na dan izvolitve same, po ostalih cerkvah pa sledečo nedeljo; vsled „Acta et statuta synodi, c. XVI.“, je naročeno po sv. maši popevati zahvalno pesem in pristaviti navadno molitev za sv. Očeta.

(Imenovanja na Primorji.) Davkarski kontrolor g. Anton Trobec postal je c. kr. davkar; davkarski adjunkt g. Matija Bobelka povišan je za kontrolorja in praktikanta g. Artura Pistotnika imenovali so pa za davkarskega adjunkta.

(Torek) bo za Pulj zopet dan veselja in dan slavnosti. Pripeljala se bodeta tjekaj cesarjeviča Rudolf in Štefanija, od koder se mislita po sinjem adrijanskem morji dalje na grško zemljo podati. Pred odhodom vozila se bodeta še po velikanski Puljski luki, kjer si hočeta vse trdnjave, zavode in ustanove natančno ogledati. Zvečer se bo mesto slovesno razsvetlilo, v kazini se bo pa napravil slavnostni banket.

(Trije novi obrtniški nadzorniki) postali so c. kr. stavbeni in mašinski inženir Anton Suda, tehnični nadzornik Alojzij Menzel in tehnični kemik Oskar Polley, poslednji za Primorje in Dalmacijo s sedežem v Trstu.

Telegrami.

Rim, 20. febr. Steklena bomba razpočila se je zvečer pred poslanskim poslopjem, pa ni nobene škode napravila.

Carigrad, 21. febr. Sultan je sprejel s posebnim iradom ponudbe otomanske banke in pa eskomptnega komtoarja gledé železničnih priklopov.

London, 21. febr. 400 sovražnih pešcev streljalo je na 16. zvečer in 17. t. m. zjutraj na tabor Bullerja. Streljali so jako nerodno, toda dobro iz velike daljave, kajti Angleži so zgubili 16 mož, med katerimi so 4 častniki. Buller je dobro utaborjen in tudi proti najsilnejemu napadu zavarovan. Streljanje iz daljave je pa jako sitno. Prej ko ne se bo Buller umaknil v Gakdul, kakor hitro mu dojdejo od ondot kamele.

London, 20. febr. Hudo ranjeni general Stewart umrl je na 16. t. m. v Gakdulu. Vojake je njegova smrt silno pretresla.

Tujci.

19. febr.

Pri Maliči: Stross, trgovec, z Nemškega. — Seelenfried in Lamberg, trgovca, z Dunaja. — E. Strohhah, fabrikant, iz Maribora. — Josip Teniori, agent, s soprogo, iz Maribora. — Matija Jonke, trgovec, iz Bovea. — Anton Bobek, komf, iz Ribnice. — pl. Ducas, zasebnik, iz Ljubljane.

Pri Slouu: Klauš, Malusch, Herzl, trg. pot., z Dunaja. — Janez Manzoni, trgovec, iz Vidma. — Baron Lazzarini, zasebnik, iz Istre.

Pri Južnem kolodvoru: Julij Levy, trg. pot., iz Kolina. — Peter Roguly, trgovec, z Dunaja. — Rozalija Seyfert, zasebnica, z Dunaja. — Josip Kotalič, uradnik, iz Trsta. — J. Potočnik, zasebnik, iz Jaske.

Pri Avstrijskem caru: Alojzij Vehove, trgovec, z Rake.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

21. februarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83	gl.	65	kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84	„	05	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107	„	25	„
Papirna renta, davka prosta	99	„	45	„
Akcije avstr.-ogerske banke	866	„	—	„
Kreditne akcije	305	„	—	„
London	124	„	25	„
Srebro	—	„	—	„
Ces. cekini	5	„	81	„
Francoski napoleond.	9	„	80 $\frac{1}{2}$	„
Nemške marke	60	„	50	„

„Matica Slovenska“ v Ljubljani.

Razglas.

Odbor „Matice Slovenske“ oddaje službo društvenega

tajnika

za tri leta proti pogodbi.

„Matični“ tajnik mora biti nje družabnik. Njegova plača znaša šest sto goldinarjev na leto, njegov redni posel pa je nadrobno določen v § 35. društvenega opravilnega reda. Prošnje za to službo z dokazili o sposobnosti je

do 10. dne prihodnjega meseca marcija poslati prvosedstvu „Matice Slovenske“.

V Ljubljani, dne 20. svečana 1885.

Peter Grasselli,

„Matice Slovenske“ prvosednik.

Najboljša

(1)

polenovka (štokš)

dobiva se po jako nizki ceni

v štacuni nasproti Šenklaža v Ljubljani.

Milin

v Dulah pod Čatežem,

znan pod imenom: „cerkven malen“; sedaj ves nov, pri katerem sta dva travnika in velika, dobra njiva, se daje v najem. Dražba za to bode 9. marca 1885 v farovži pri sv. Križi poleg Turna. Tukaj zamore tudi vsakdo natančneje pogoje zvedeti.

Župnijski urad pri sv. Križi

12. svečana 1885.

(3)

J. Marolt.

J. pl. Trnkóczy,

lekar „pri zlatem samorogu“,

priporoča in razpošilja s poštnim povzetjem

Marijacejske kapljice

za želodec,

MARIA-ZELLER
TROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKER TRNKÓCZY
LAIBACH 1 STÜCK 20.

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten uspeh pri vseh boleznih v želodcu in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, krč v želodcu, bitje srea, zabasanje, gliste, bolezní na vraneí, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucetov samo 8 gold.

Svarilo! Opozaramo, da se tiste istilite Marijacejske kapljice dobivajo samo v lekarni pri „Samorogu“ zraven rotovža na Mestnem trgu

v Ljubljani pri J. pl. Trnkóczy-ju. Razpošiljava se le jeden tucat.

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču,

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živčih, oteklino, otrpnele ude in kite itd., malo časa ču se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim znamenjem; 1 stekl. 50 kr.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkóczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezní na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hušja prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res, imel je čudovit uspeh, da so se po kratki rabi tega zdravila oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam toraj dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednaki bolezní priporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najprisirčnije zahvalo, vzsem spoštovanjem udani

Franc Jug,

(44) posestnik v Šmarji p. Celji.

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratoból, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 56 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

jetrno DORSCH olje,

najboljše vrste, izborna zoper bramore, pljučnico, kožne izpuške in bezgavne oteklino. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljavače, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice,

c. l. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobólu, otrpjenih udih, skazenem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatljah á 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom frišne dobivajo.

Naročila z dečele izvrše se takoj

v lekarni pri „samorogu“

Jul. pl. Trnkóczy-ja
na mestnem trgu v Ljubljani.